

Downloaded via the EU tax law app / web

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 28. junija 2012(*)

„Prosto gibanje delavcev – člen 45 PDEU – Uredba (EGS) št. 1612/68 – člen 7(4) – Načelo prepovedi diskriminacije – Znesek povečanja plačila, izplačan delavcem, ki so v sistemu dela s krajšim delovnim časom pred upokojitvijo – Delovni migranti, ki so davčni zavezanci za dohodnino v državi članici prebivališča – Fiktivno upoštevanje davka na plače države članice zaposlitve“

V zadevi C-172/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Arbeitsgericht Ludwigshafen am Rhein (Nemčija) z odločbo z dne 4. aprila 2011, ki je prispela na Sodišče 11. aprila 2011, v postopku

Georges Erny

proti

Daimler AG – Werk Wörth,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J. N. Cunha Rodrigues (poročevalec), predsednik senata, U. Löhmus, A. Rosas, A. Arabadžiev in C. G. Fernlund, sodniki,

generalni pravobranilec: J. Mazák,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 28. marca 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za G. Ernyja G. Turek, odvetnik,
- za Daimler AG – Werk Wörth U. Baeck in N. Kramer, odvetnika,
- za Evropsko komisijo G. Rozet in S. Grünheid, zastopnika,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 45 PDEU in 7(4) Uredbe Sveta št. 1612/68 (EGS) z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 15).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med G. Ernyjem, francoskim državljanom s

prebivališčem v Franciji, ki dela v Nemčiji, in njegovim delodajalcem, družbo Daimler AG – Werk Wörth (v nadaljevanju: Daimler), glede izražena zneska povečanja plačila (v nadaljevanju: znesek povečanja), ki mu je dolgovan v okviru sistema „zaposlitev s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja“.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V členu 7 Uredbe št. 1612/68 je določeno:

„1. Delavec, ki je državljan države članice, v drugi državi članici zaradi njegovega državljanstva ne sme biti deležen drugačnega obravnavanja kot domači delavci v zvezi z zaposlitvenimi in delovnimi pogoji, predvsem glede plačila, odpovedi in, če bi postal brezposeln, glede vrnitve na delovno mesto ali ponovne zaposlitve.

[...]

4. Vsaka določba kolektivne ali individualne pogodbe ali druge kolektivne ureditve glede dostopa do zaposlitve, zaposlitve, plačila in drugih delovnih pogojev ali odpovedi, je nična, če določa ali dopušča diskriminacijske pogoje za delavce, ki so državljani drugih držav članic.“

4 Uredba št. 1612/68 je bila razveljavljena in nadomeščena z uinkom od 16. junija 2011 z Uredbo (EU) št. 492/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o prostem gibanju delavcev v Uniji (UL L 141, str. 1).

Nacionalno pravo

Zakon o zaposlitvi s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja

5 V členu 1 zakona o zaposlitvi s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja (Altersteilzeitgesetz) je določeno:

„(1) Namen zaposlitve s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja je starejšim delavcem omogočiti postopen prehod iz aktivnega življenja v upokojitev.

(2) Bundesanstalt für Arbeit (zvezni urad za zaposlovanje) s plačilo na podlagi tega zakona subvencionira delo s krajšim delovnim časom starejših delavcev, ki svoj delovni čas po dopolnjenem 55. letu najpozneje 31. decembra 2009 skrajšajo in s tem omogočijo zaposlitev delavca, ki bi bil sicer brezposelen.“

6 V različici navedenega zakona, ki je veljala do 30. junija 2004, je člen 3(1), točka 1(a), določal:

„Pravica do plačila iz člena 4 [povračilo zneskov povečanj do zakonsko dopustne višine s strani zveznega urada za zaposlovanje] predpostavlja, da:

1. je delodajalec na podlagi kolektivne pogodbe, [...] sporazuma na ravni podjetja ali sporazuma z delavcem

a) plačilo za delo s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja povečal za najmanj 20 %, vsekakor pa najmanj na 70 % dosedanje plače, zmanjšane za zakonske odbitke, ki jih običajno plačujejo delavci, v smislu člena 6(1) (minimalni neto znesek). [...]"

7 ?len 15, prvi stavek, tega zakona dolo?a:

„Bundesministerium für Arbeit und Soziales (zvezno ministrstvo za delo in socialne zadeve) lahko z uredbo minimalne neto zneske na podlagi ?lena 3(1), to?ka 1(a), dolo?i na podlagi razli?ice, ki je veljala do 30. junija 2004. [...]“

Uredba o minimalni neto pla?i

8 Na podlagi pooblastila iz ?lena 15 zakona o zaposlitvi s krajšim delovnim ?asom zaradi postopnega upokojevanja je pristojen zvezni minister sprejel uredbo o minimalni neto pla?i (Mindestnettoetrags-Verordnung), pri ?emer je za postopek v glavni stvari uporabljiva razli?ica z dne 19. decembra 2007 (BGBl. 2007 I, str. 3040).

9 Kot je poudarilo pritožbeno sodiš?e, je v navedeni uredbi tabela, ki dolo?a bruto pla?e, zaokrožene na 5 EUR, in jim pripisuje, razdeljeno po razredih davka na pla?e, minimalne neto zneske. Od teh zneskov se glede na dav?ni razred odbijeta dohodnina (brez upoštevanja individualnih zneskov, oproš?enih pla?ila davka) in solidarnostni prispevek. Zaradi socialnega zavarovanja se odbije pavšalni znesek v višini 21 %, ki je omejen na mese?no mejo izra?una prispevkov za pokojninsko zavarovanje. V omenjeni tabeli je navedeno, da tako izra?unani minimalni neto zneski znašajo 70 %.

Kolektivna pogodba o zaposlitvi s krajšim delovnim ?asom zaradi postopnega upokojevanja

10 ?len 7 Kolektivne pogodbe o zaposlitvi s krajšim delovnim ?asom zaradi postopnega upokojevanja (Tarifvertrag zur Altersteilzeit), sklenjene 23. novembra 2004 med združenjem pfalške kovinske industrije in elektroindustrije ter regionalno upravo sindikata kovinske industrije (v nadaljevanju: kolektivna pogodba), dolo?a:

„Delavec prejme k pla?i za delo s krajšim delovnim ?asom zaradi postopnega upokojevanja znesek pove?anja na podlagi ?lena 3(1), to?ka 1(a), zakona o zaposlitvi s krajšim delovnim ?asom zaradi postopnega upokojevanja v vsakokratni veljavni razli?ici. Ta znesek pove?anja se izra?una tako, da znaša mese?na neto pla?a najmanj 82 % dosedanje mese?ne bruto pla?e, zmanjšane za zakonske odbitke, ki jih morajo obi?ajno pla?ati delavci [...]“

Sporazum na ravni skupine podjetij

11 Sporazum na ravni skupine podjetij (Gesamtbetriebsvereinbarung) o uveljavljanju pravice do zaposlitve s krajšim delovnim ?asom (v nadaljevanju: sporazum na ravni skupine), ki je bil sklenjen 24. julija 2000 v družbi Daimler Chrysler AG (postala Daimler), je zvišal znesek pove?anja z 82 % na 85 %.

12 V to?ki 8.3 tega sporazuma je dolo?eno:

„Znesek pove?anja se izra?una tako, da delavec med dobo dela prejme najmanj 85 % dosedanje pla?e (kot je dolo?ena v to?ki 8.2.2.), zmanjšane za zakonske odbitke, ki jih morajo obi?ajno pla?ati delavci, med dobo oprostive delovne obveznosti pa najmanj 85 % dosedanje pla?e (kot je dolo?ena v to?ki 8.2.3), zmanjšane za zakonske odbitke, ki jih morajo obi?ajno pla?ati delavci.“

Pogodba o zaposlitvi s krajšim delovnim ?asom zaradi postopnega upokojevanja

13 Pogodbe o zaposlitvi s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja (Altersteilzeitvertrag der Parteien), ki sta jo sklenili stranki, vsebuje člen 5 z naslovom „Dodatna plačila delodajalca“, ki v odstavku 1 določa:

„Mesečna neto plača za zaposlitev s krajšim delovnim časom se na podlagi sporazuma na ravni skupine [...] poveča na 85 % pavšalne mesečne neto plače za polni delovni čas (podlaga: veljavna različica uredbe o minimalni neto plači). Poleg neto plače za delo s krajšim delovnim časom, ki izhaja iz člena 4, se zato plačuje ustrezni mesečni znesek povečanja.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

14 G. Erny je delovni migrant v smislu konvencije o izogibanju dvojnega obdavčevanja, sklenjene med Francosko republiko in Zvezno republiko Nemčijo. Plačilo, ki ga prejema, se po odbitku prispevkov za socialno zavarovanje v Nemčiji obdavči v Franciji. Glede na to, da je stopnja davka na plače v Franciji nižja kot v Nemčiji, delavec, kot je G. Erny, dobi višjo neto plačo kot primerljivi delavec s prebivališčem v Nemčiji.

15 Stranki iz postopka v glavni stvari sta 17. novembra 2006 sklenili pogodbo o zaposlitvi s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, na podlagi katere je bila prvotna pogodba o zaposlitvi s polnim delovnim časom G. Ernyja 1. septembra 2007 spremenjena v pogodbo o zaposlitvi s krajšim delovnim časom.

16 V skladu s to pogodbo delovno razmerje med strankama preneha najkasneje 31. avgusta 2012. G. Erny v obdobju zaposlitve s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja poleg plače za delo za krajši delovni čas dobiva tudi znesek povečanja. V skladu s členom 5 navedene pogodbe se neto mesečna plača za polni delovni čas „poveča na 85 % pavšalne mesečne neto plače za polni delovni čas (podlaga: veljavna različica uredbe o minimalni neto plači)“.

17 Uredba o minimalni neto plači, kot je bilo poudarjeno v točki 9 te sodbe, vsebuje tabelo, ki bruto plačam pripisuje, razdeljeno po nemških davčnih razredih, minimalne neto zneske. Od bruto plače se glede na davčni razred odbije nemški davek na plače (brez upoštevanja individualnih zneskov, oproščenih plačila davka), solidarnostni prispevek in pavšalni znesek v višini 21 % za socialno zavarovanje. V tabeli je navedeno, da je minimalni neto znesek 70 % tako izračunane neto plače.

18 Zneski povečanj, ki se plačujejo delavcem, ki so nemški davčni zavezanci, se v skladu z zakonom o dohodnini (Einkommensteuergesetz) ne obdavčujejo in so torej oprošteni tudi plačila prispevkov v okviru nemškega socialnega zavarovanja, čeprav se znesek povečanja upošteva ob določitvi uporabljive davčne stopnje.

19 Družba Daimler za določitev zneska povečanja, prvič, kot osnovo za izračun določa fiktivno plačo v višini 85 % pavšalne mesečne neto plače za polni delovni čas. V ta namen določa na podlagi bruto plačila, ki bi ga G. Erny prejel, če ne bi bil zaposlen za krajši delovni čas zaradi postopnega upokojevanja, neto pavšalno plačilo v višini 70 % na podlagi tabele minimalnih neto zneskov, ki ga nato poveča na 85 %. Delodajalec je v postopku v glavni stvari za uvrstitev v okviru navedene tabele kot podlago fiktivno uporabil nemški davčni razred III (poročni delavec).

20 Drugič, delodajalec za zadevnega delavca določi „individualno neto plačo za delo s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja“. Če je delavec davčni zavezanec v Nemčiji, od plačila za delo s krajšim delovnim časom (50 % bruto plačila, prejetega pred zaposlitvijo s krajšim delovnim časom) zaradi postopnega upokojevanja odbije davke in prispevke za socialno

zavarovanje, ki jih je treba dejansko plažati. Pri delovnih migrantih odbije prispevke za socialno zavarovanje, ki jih je treba dejansko plažati, in fiktivni nemški davek na plaže. Ta znesek ustreza davku na plaže, ki bi ga moral plažati delavec, ki je davžni zavezanec v Nemžiji in ima enake individualne značilnosti kot delovni migrant (bruto plaža, družinski položaj).

21 Nazadnje, znesek povežanja ustreza razliki med fiktivno plažo v višini 85 % pavšalne mesečne neto plaže za zaposlitev s polnim delovnim časom in neto individualno plažo za zaposlitev s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja.

22 Družba Daimler meni, da njena metoda izražuna omogoža vzpostavitev osnove za izražun, ki je enotna za vse delavce, ki so zaposleni s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja. Individualni znesek davka naj se ne bi upošteval za nobenega delavca, ker se uporablja le pavšalna obdavčitev plaž, pri čemer naj ne bi noben delavec, tudi če je davžni zavezanec v Nemžiji, prejel natančno 85 % neto zneska prejšnje plaže. Namen uporabe pavšala naj bi bil predvsem ocenitev splošnega davžnega bremena, zmanjšanje upravnih stroškov in poenostavitev postopka. V nasprotju z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 16. septembra 2004 v zadevi Merida (C-400/02, Recueil, str. I-8471), naj znesek povežanja ne bi imel funkcije kompenzacije, poleg tega pa naj družba Daimler ne bi imela dolžnosti izplažati zagotovljene neto plaže, za katere bi nosila vse davke in socialno zavarovanje ali del teh.

23 G. Erny v nasprotju z družbo Daimler trdi, da je znesek povežanja predmet dohodnine v Franciji in da je dvojno obdavčevanje, ki dejansko izhaja iz sporne metode izražuna, diskriminatorno, ker se različna položaja obravnavata enako.

24 G. Erny je zato pri predložitvenem sodišču vložil tožbo, da bi mu delodajalec izplažal znesek povežanja, ki je večji od tistega, ki ga dobiva, in ga je izražunal, kot je opisano v nadaljevanju.

25 Prvič, določil je fiktivno plažilo v višini 85 % tako, da je od svoje zadnje bruto plaže za zaposlitev s polnim delovnim časom odbil pavšalni znesek v višini 21 % za socialno zavarovanje, ni pa odbil fiktivnega nemškega davka na plaže v skladu s tabelo o minimalnih neto zneskih, ki je navedena v uredbi o minimalni neto plaži. Nato je določil znesek, ki ustreza 85 % tako pridobljenega zneska. Drugič, individualno neto plažilo za zaposlitev s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja je izražunal tako, da je od plažila za zaposlitev s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, ki je enako polovici bruto plaže za polni delovni čas, odbil socialne prispevke, ki jih je dejansko treba plažati, ni pa odbil fiktivnega nemškega davka na plaže. Ob uporabi te metode izražuna pomeni razlika med zneskom povežanja, ki ga družba Daimler izplažuje G. Ernyju, in zneskom, ki izhaja iz navedene metode izražuna, izgubljen dobiček 424,40 EUR na mesec.

26 Predložitveno sodišče poudarja, da delovni migranti, ki so davžni zavezanci v Franciji, prejemajo znesek, ki je veliko nižji od 85 % neto plaže, ki so jo prejemali pred začetkom zaposlitve s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, medtem ko delavci, ki so davžni zavezanci v Nemžiji, prejemajo znesek, ki ustreza pavšalu 85 % njihove prejšnje neto plaže. Vzrok za ta položaj naj bi bil predvsem, da so davžne stopnje v Nemžiji višje kot v Franciji. Poleg tega naj ne bi bilo izključeno, da morajo osebe, ki so v enakem položaju kot G. Erny, davek na znesek povežanja plažati tudi v Franciji.

27 V teh okoliščinah je Arbeitsgericht Ludwigshafen am Rhein glede na zgoraj navedeno sodbo Merida prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašnji:

„1. Ali je določba v individualni pogodbi o zaposlitvi s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, po kateri se – kot določa člen 5(1) pogodbe o zaposlitvi s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, sklenjene med strankami – dogovorjeni znesek

povežanja tudi za delovne migrante iz Francije izražunava na podlagi uredbe o minimalni neto plaži, v nasprotju s členom 45 PDEU, kot je izveden v členu 7(4) [Uredbe št. 1612/68]?

2. Če bo Sodišče na prvo vprašanje odgovorilo pritrdilno:

Ali je treba ustrezne določbe kolektivnih pogodb, kot sta točka 8.3 [sporazuma na ravni skupine] in člen 7 kolektivne pogodbe, ob upoštevanju ciljev iz člena 45 PDEU, kot je izveden v členu 7(4) [Uredbe št. 1612/68], razlagati tako, da se znesek povežanja pri delovnih migrantih ne izražunava na podlagi tabele iz [uredbe o minimalni neto plaži]?

Vprašanja za predhodno odločanje

Dopustnost

28 Družba Daimler trdi, da predložitveno sodišče nima dvoma glede obsega prava Unije, pa pa v resnici prosi Sodišče za pomoč pri razlagi upoštevne nemške zakonodaje, sporazuma na ravni skupine in kolektivne pogodbe. Vendar naj bi bilo Sodišče pristojno odločati le o razlagi in veljavnosti prava Unije, tako da naj bi bilo treba predlog za sprejetje predhodne odločbe razglasiti za nedopusten.

29 To utemeljitev je treba zavrniti.

30 V okviru člena 267 PDEU Sodišče ni pristojno za odločanje niti o razlagi pogodbenih sporazumov ali nacionalnih zakonskih določb niti o skladnosti teh predpisov s pravom Unije (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 11. marca 2010 v zadevi Attanasio Group, C-384/08, ZOdl., str. I-2055, točka 16 in navedena sodna praksa).

31 Vendar, kot je predložitveno sodišče izrecno poudarilo, se predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša na „razlago prava Unije“, natančneje členov 45 PDEU in 7(4) Uredbe št. 1612/68.

32 Glede na ustaljeno sodno prakso mora Sodišče omejiti presojo na določbe prava Unije, tako da poda tako razlago teh določb, ki je koristna za predložitveno sodišče, ki mora presojati o skladnosti nacionalnih določb in določb pogodbenih sporazumov z navedenim pravom (zgoraj navedena sodba Attanasio Group, točka 19).

33 Ob upoštevanju te omejitve je treba odgovoriti na vprašanja za predhodno odločanje.

Utemeljenost

34 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba preučiti skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člena 45 PDEU in 7(4) Uredbe št. 1612/68 razlagati tako, da nasprotujeta določbam kolektivnih in individualnih pogodb, ki določajo, da je treba znesek povežanja, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki ga delodajalec izplača v okviru sistema zaposlitve s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, izražunati tako, da se davek na plaže, ki ga delavci plačujejo v državi članici zaposlitve, navidezno odbije ob določitvi osnove za izražun tega zneska povežanja, čeprav so v skladu s konvencijo o izogibanju dvojnega obdavčevanja mezde, plaže in drugi podobni prejemki, izplačani delavcem, ki nimajo prebivališča v državi članici zaposlitve, obdavčljivi v državi članici, v kateri imajo ti delavci prebivališče. Predložitveno sodišče v primeru pritrdilnega odgovora na to vprašanje sprašuje, kakšne so posledice za izražun zneska povežanja, ki je dolgovan delavcem.

35 Člen 45(2) PDEU prepoveduje vsakršno diskriminacijo na podlagi državljanstva delavcev držav članic v zvezi z zaposlitvijo, plačilom in drugimi delovnimi in zaposlitvenimi pogoji.

36 Prepoved diskriminacije iz navedene določbe se ne uporablja le za ravnanja javnih organov, temveč tudi za vse pogodbe, s katerimi se kolektivno ureja plačano delo, in pogodbe, sklenjene med posamezniki (glej zlasti sodbo z dne 17. julija 2008 v zadevi Raccanelli, C-94/07, ZOdl., str. I-5939, točka 45 in navedena sodna praksa).

37 Poleg tega člen 7(4) Uredbe št. 1612/68, ki jasno navaja in izvaja nekatere pravice, ki jih imajo delavci migranti na podlagi člena 45 PDEU (zgoraj navedena sodba Merida, točka 19), določa, da je nična vsaka določba kolektivne ali individualne pogodbe, ki med drugim ureja plačilo in druge delovne pogoje ter odpustitve z dela, če določa diskriminatorne pogoje za delavce, ki so državljani drugih držav članic.

38 Plačilo, kot je znesek povečanja, ki je izplačano poleg plačila delavcu, ki je v sistemu zaposlitev s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, kot del plačila nedvomno spada na področje uporabe določb, navedenih v prejšnji točki, ne glede na to, da je na podlagi zakona o zaposlitvi s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja financiranje zneska povečanja deloma zagotovljeno z javnimi sredstvi v obliki povračila delodajalcu. Delovni migrant, ki je v položaju G. Ernyja, se lahko glede takega zneska povečanja sklicuje na ugodnosti navedenih določb (glej v tem smislu zlasti zgoraj navedeno sodbo Merida, točka 20).

39 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pravilo enakega obravnavanja, določeno v členu 45 PDEU in členu 7 Uredbe št. 1612/68, ne prepoveduje samo očitne diskriminacije na podlagi državljanstva, ampak tudi vse prikrite oblike diskriminacije, ki z uporabo drugih razlikovalnih meril dejansko povzročijo enak učinek (glej zlasti sodbo z dne 23. maja 1996 v zadevi O'Flynn, C-237/94, Recueil, str. I-2617, točka 17).

40 Načelo prepovedi diskriminacije ne zahteva le, naj se primerljivi položaji ne obravnavajo različno, ampak tudi, naj se različni položaji ne obravnavajo enako (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Merida, točka 22).

41 Določbo nacionalnega prava ali pogodbe je treba, razen če je objektivno upravičena in sorazmerna z zastavljenim ciljem, šteti za posredno diskriminatorno, če lahko že samo zaradi svoje narave bolj vpliva na delavce migrante kot na domače delavce in če lahko zato zlasti prve postavi v slabši položaj (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Merida, točka 23). Da bi bilo mogoče ukrep opredeliti kot posredno diskriminatoren, ni nujno, da je njegova posledica dajanje ugodnosti vsem domačim državljanom ali postavljanje v slabši položaj državljanke drugih držav članic, ne pa tudi domačih državljanov (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 14. junija 2012 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-542/09, točka 38).

42 V tem primeru ima fiktivno upoštevanje nemškega davka na plače škodljiv vpliv na položaj delovnih migrantov, ker fiktivni odbitek tega davka pri določitvi osnove za izračun zneska povečanja dejansko prikrajša osebe, ki kot G. Merida prebivajo in plačujejo davke v drugi državi članici kot Zvezni republiki Nemčiji, v primerjavi z delavci, ki imajo stalno bivališče in plačujejo davke v zadnjem navedeni državi.

43 Glede na ugotovitve predložitvenega sodišča namreč, če je znesek povečanja izračunan na podlagi uredbe o minimalni neto plači, prejmejo delavci, zaposleni s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, ki so obdavčeni v Nemčiji, znesek, ki ustreza približno 85 % njihove doseganje neto plače, ki so jo prejeli ob zadnji zaposlitvi s polnim delovnim časom. Razlog za to je, da je glede na to, da ta uredba temelji na razvrstitvah in značilnostih nemškega davka na plače, davčni položaj teh delavcev pred njihovim pristopom k sistemu zaposlitve s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja upoštevan in izražen v metodi izračuna.

44 Glede delovnih migrantov je prejeti znesek, nasprotno, veliko nižji od 85 % neto plaže, ki so jo prejeli pred tem. Predložitveno sodišče meni, da je vzrok za to predvsem, da tabela iz navedene uredbe vključuje nemške stopnje za davek na plažo, uporabljive ob začetku veljave te uredbe, in da so te stopnje višje od primerljivih davčnih stopenj v Franciji. Metoda izračuna zneska povečanja se torej opira na „fiktivni“ davčni položaj, ki nima nobene zveze z dohodki, ki so jih ti delovni migranti prejeli prej na podlagi zadnje zaposlitve za polni delovni čas.

45 Zato uporaba fiktivne nemške stopnje davka na plažo za delovne migrante preprečuje, da bi izplačani znesek ustrezal približno 85 % neto plačila, prej prejetega za zaposlitev s polnim delovnim časom, v nasprotju s tem, kar na splošno velja za delavce s prebivališčem v Nemčiji.

46 Poleg tega, kot je poudaril G. Erny, ne da bi družba Daimler to izpodbijala na obravnavi pred Sodiščem, je znesek povečanja, izplačan delovnim migrantom, kot je D. Enry, v Franciji obdavčljiv.

47 Družba Daimler se, da bi upravičila uporabo tega načina izračuna za delovne migrante, sklicuje na upravne težave, ki naj bi jih povzročila uporaba različnih načinov izračuna glede na stalno prebivališče zainteresirane osebe, in na finančne posledice, ki bi jih imelo neupoštevanje nemškega davka na plažo.

48 Vendar je treba te razloge ki se nanašajo na povečanje finančnih stroškov in morebitne upravne težave, zavrniti. S takimi razlogi namreč nikakor ni mogoče upravičiti nespoštovanja obveznosti, ki izhajajo iz prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, določene v členu 45 PDEU (glej v tem smislu zlasti zgoraj navedeno sodbo Merida, točka 30), ker javna ali zasebna narava spornih določb nima nobenega vpliva na obseg ali vsebino navedenih razlogov (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 15. decembra 1995 v zadevi Bosman, C-415/93, Recueil, str. I-4921, točka 86).

49 Družba Daimler se sklicuje tudi na avtonomijo, ki bi jo morali socialni partnerji imeti pri oblikovanju delovnih pogojev.

50 Vendar, čeprav med drugim iz člena 152, prvi odstavek, PDEU izhaja, da Evropska unija spoštuje avtonomijo socialnih partnerjev, je treba, kot je določeno v členu 28 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, pravico delavcev in delodajalcev ali njihove organizacije, da se pogajajo in sklepajo kolektivne pogodbe na ustreznih ravneh, izvajati ob spoštovanju prava Unije (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 13. septembra 2011 v zadevi Prigge in drugi, C-447/09, ZOdl., str. I-8003, točka 47) in torej tudi načela prepovedi diskriminacije.

51 Nazadnje, okoliščina, da je delodajalec delavce, ki so v enakem položaju kot G. Erny, predhodno obvestil o metodi izračuna zneskov povečanja in da bi se delavci lahko odrekli ugodnosti sistema zaposlitve s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, ni upoštevna. Prepoved diskriminacije, določena v členu 45 PDEU, se uporablja, kot je bilo poudarjeno v točki 36 te sodbe, za vse pogodbe, s katerimi se kolektivno ureja plačano delo, in pogodbe, sklenjene med posamezniki.

52 V skladu s členom 7(4) Uredbe št. 1612/68 so določbe kolektivnih in individualnih pogodb, ki pomenijo posredno ali neposredno diskriminacijo na podlagi državljanstva, nične.

53 Niti člen 45 PDEU niti določbe Uredbe št. 1612/68 državam članicam ali zasebnemu delodajalcu, kot je družba Daimler, v primeru kršitve prepovedi diskriminacije ne nalagajo sprejetja določenega ukrepa. Te določbe jim prepuščajo, da sami izberejo med različnimi rešitvami, primernimi za doseganje cilja, ki mu sledijo (zgoraj navedena sodba Raccanelli, točka 50).

54 V teh okoliščinah je treba na zastavljeni vprašanji odgovoriti tako, da člen 45 PDEU in člen 7(4) Uredbe št. 1612/68 nasprotujeta določbam kolektivnih in individualnih pogodb, ki določajo, da je treba znesek povečanja plačila, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki ga delodajalec izplača v okviru sistema zaposlitve s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, izračunati tako, da se davek na plače, ki se plačuje v državi članici zaposlitve, navidezno odbije ob določitvi osnove za izračun tega zneska povečanja, čeprav so v skladu s konvencijo o izogibanju dvojnega obdavčevanja mezde, plače in drugi podobni prejemki, izplačani delavcem, ki nimajo prebivališča v državi članici zaposlitve, obdavčljivi v državi članici, v kateri imajo ti delavci prebivališče. V skladu z omenjenim členom 7(4) so take določbe nižne. Člen 45 PDEU in določbe Uredbe št. 1612/68 prepuščajo državam članicam in socialnim partnerjem, da izberejo med različnimi rešitvami, primernimi za doseganje cilja, ki mu te določbe sledijo.

Stroški

55 Ta postopek je za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, zato to odloži o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (drugi senat) razsodilo:

Člen 45 PDEU in člen 7(4) Uredbe Sveta št. 1612/68 (EGS) z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti nasprotujeta določbam kolektivnih in individualnih pogodb, ki določajo, da je treba znesek povečanja plačila, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki ga delodajalec izplača v okviru sistema zaposlitve s krajšim delovnim časom zaradi postopnega upokojevanja, izračunati tako, da se davek na plače, ki se plačuje v državi članici zaposlitve, navidezno odbije ob določitvi osnove za izračun tega zneska povečanja, čeprav so v skladu s konvencijo o izogibanju dvojnega obdavčevanja mezde, plače in drugi podobni prejemki, izplačani delavcem, ki nimajo prebivališča v državi članici zaposlitve, obdavčljivi v državi članici, v kateri imajo ti delavci prebivališče. V skladu z omenjenim členom 7(4) so take določbe nižne. Člen 45 PDEU in določbe Uredbe št. 1612/68 prepuščajo državam članicam in socialnim partnerjem, da izberejo med različnimi rešitvami, primernimi za doseganje cilja, ki mu te določbe sledijo.

Podpisi

* Jezik postopka: nemščina.